

PROLOOG

Het is hartje zomer. Judith en Hanna slenteren door de gezellige straatjes van een populaire badplaats. Hanna heeft haar vriendin getrakteerd op een paar dagen in een hotel aan de kust. Hun hereniging is emotioneel. "Judith! Wat heb ik je gemist!" zegt Hanna, terwijl ze haar vriendin omhelst.

"En ik jou, Hanna. Bedankt voor dit cadeau."

"Van harte gegund, lieve vriendin." Hanna kijkt haar intens aan. "Je bent al twintig jaar lang mijn baken bij zwaar weer."

Judith glimlacht. "Jij bent voor mij óók een hele fijne vriendin Hanna en ik vind het superleuk om hier samen met jou te zijn."

Terwijl de zon haar best doet om de ochtendmist te verdrijven, strijken ze neer op een knus terrasje. Een serveerster neemt hun bestelling op.

"Twee cappuccino met appeltaart, alstublieft."

"Wilt u slagroom op de appeltaart?"

"Ja, graag," zeggen ze in koor.

Het is nog rustig en de serveerster is snel terug. "Alstublieft, geniet ervan."

De barista heeft het stevige melkschuim, dat tegen de rand van het kopje staat, omgetoverd tot een hart. Het siert hun vriendschap. Hanna nipt van haar koffie en kijkt naar de serveerster, die haar dienblad behendig tussen de tafeltjes laveert. Ze steekt het smalle straatje over, dat het terras scheidt, en loopt naar een tafeltje waar twee vrouwen gezellig zitten te praten. Nadat ze hun bestelling heeft neergezet, kijkt ze vertederd naar de baby in de

kinderwagen, die naast het tafeltje staat. Hanna is getuige van een intiem moment tussen de jonge moeder en haar baby. Liefdevol tilt ze haar kind uit de wagen en legt het kostbare bundeltje in de uitgestrekte armen van de vrouw die naast haar zit. Vast de trotse oma, denkt Hanna. Terwijl de vrouw vertederd naar het kleintje kijkt, maakt de jonge moeder geroutineerd een flesje klaar.

De siddering die door Hanna's lijf gaat, maakt het deksel los van een vergeten sprookje. Hanna schrikt. Wat gebeurt er? De verwarring omhult haar als een grijze wolk, die haar gedachten meeneemt naar vijftientig jaar geleden. Was het wel echt? Of was het fake? De kilte kruipt in haar binnenste. Met zachte stem maakt ze Judith deelgenoot van haar herinneringen: "Aart en ik liepen hier ook, precies hetzelfde straatje! Myrthe lag in de kinderkar. Wat voelde ik me trots! Op en top vrouw en moeder; gekend en geliefd. Aart nam me zomaar een dag mee uit! Ik was verrast, maar nam het aanbod natuurlijk met beide handen aan."

"Ach, lieve Hanna." Meelevend raakt Judith haar arm zachtjes aan. Hanna kijkt haar vriendin dankbaar aan. "Jij lieve vriendin van me. Wat had ik zonder jou moeten?"

Bij wijze van antwoord, breekt de zon door en doorklieft de grijze mist. De warmte verdrijft de kilte uit haar lijf, Hanna schudt ferm de nare gedachten van zich af. Hanna wil nu samen met Judith genieten van de rust en elkaar.

Ze gaan op zoek naar de bushalte en stappen een kwartier later uit op een zonnige boulevard. Er staat een stevige westenwind, de zilte lucht waait hun haren los. Ze lopen het duin over en ploegen door het mulle zand naar de vloedlijn.

"Zullen we de heenweg tegen de wind in lopen?" stelt Hanna voor.

"Goed, dan hebben we op de terugweg lekker de wind in

de rug." Ze trekken hun schoenen en sokken uit en zetten er stevig de pas in.

"Wat een golven hè?" zegt Judith, terwijl ze opzij springt voor het opspattende water. De branding is onstuimig. "Het is nu wel aantrekkelijk om te gaan zwemmen."

"Ja, dit is wel ongekend voor de Nederlandse kust." Hanna hijgt. "Ik ben zo onderhand wel uitgewaaid!"

Judith lacht en kijkt naar de duinrand. "Kijk, we kunnen daar een stukje het duin in. Daar zitten we lekker beschut tegen de wind." Ze lopen terug door het zachte, warme zand en zoeken een luw plekje in een duinpan.

"Lekker warm hier," zegt Hanna. Ze spreiden het strandkleed uit en koesteren zich in de zon. Niet veel later port Judith in haar zij. "Kom op! Ga je mee de zee in?" Lachend staat ze in haar badpak en kijkt haar vriendin uitdagend aan.

"Jij liever dan ik! Ga gerust, de zee is mij nog te fris." Hanna schuift met haar billen nog wat zand opzij, tot ze in een lekker kuiltje ligt. Ze sluit haar ogen en gaat in gedachten terug naar die kille voorjaarsdag, 28 jaar geleden...